

De kleuren van de nacht

Van dezelfde auteur:

Het huis aan het water
In het daglicht
Twee zusjes
Mijn verloren dochter
Alice, het wolvenmeisje
Wie naar de sterren grijpt

Kristin Hannah

De kleuren van de nacht

the house of books

Oorspronkelijke titel

True Colors

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2009 by Kristin Hannah

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

Riverside Studio

Omslagdia

Tom Hallman

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2700 7

D/2010/8899/43

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de vrouwen die hun intrede hebben gedaan in onze familie
en ons leven met hun aanwezigheid hebben opgevrijkt:
Debra Edwards John en Julie Gorset John.*

*Voor twee vriendinnen, Julie Williams en Andrea Schmidt.
Jullie hebben me op de gekste momenten laten lachen.
Hartelijk dank daarvoor.*

*En zoals gewoonlijk ook voor Benjamin en Tucker,
zonder wie ik heel wat minder zou ervaren
van het leven, de liefde en vreugde.*

Deel Een

Vroeger

Wat is passie? Het heeft vast en zeker te maken met iemands vorming... Met behulp van passie kunnen lichaam en geest zich uiten... Hoe extremer en openlijker die passie is, des te onverdraaglijker lijkt het leven zonder. Het herinnert ons eraan dat we, als de passie verdwijnt of ons ontzegd wordt, eigenlijk al een beetje dood zijn en dat, wat er ook gebeurt, het niet lang meer zal duren voordat we er helemaal niet meer zijn.

– JOHN BOORMAN, FILMREGISSEUR

Proloog

1979

De vijftienjarige Winona Grey zat in de ranch, die al vier generaties eigendom van haar familie was, naar buiten te kijken om te zien of er iets veranderd was. Een verlies zoals zij hadden geleden moest toch sporen achterlaten... Zomergras dat ineens bruin was geworden, donkere wolken die maar niet wilden verdwijnen, of een boom die door de bliksem was getroffen. Zoiets.

Vanuit haar slaapkamerraam kon ze het grootste deel van hun grondgebied overzien. Aan de achterkant werd hun terrein afgebakend door een groepje enorme ceders en in de glooiende groene weiden ervoor liepen paarden die met hun hoeven zelfs het langste gras tot modder vertraptten. Boven op een heuvel stond de kleine blokhut die haar overgrootvader had gebouwd toen hij dit stuk land in bezit nam.

Alles zag er heel gewoon uit, maar Winona wist wel beter. Enkele jaren geleden was er een kind verdronken in het koude water aan de kust, niet ver bij hen vandaan. Het was gedurende maanden het gesprek van de dag. Mam had het Winona verteld en had haar gewaarschuwd voor de gevaarlijke onderstromen waarin je kon verdrinken, zelfs in laag water. Nu wist ze echter dat er elke dag andere bedreigingen op de loer lagen.

Ze draaide het raam de rug toe en liep naar beneden, in een huis dat sinds gisteren veel te groot en te stil aanvoelde. Haar zusje zat opgerold op de blauw met geel geblokte bank te lezen. De veertien-

jarige Aurora was knokig en zo mager als een lat en in dat vervelende stadium waarin je geen kind meer bent, maar ook nog niet volwassen. Ze had een puntig kinnetje en donkerbruin, lang en steil haar met een middenscheiding.

‘Wat ben je al vroeg op, Spruit,’ zei Winona.

Aurora keek op. ‘Ik kon niet slapen.’

‘Nee. Ik ook niet.’

‘Vivi Ann zit in de keuken. Ik hoorde haar een paar minuten geleden huilen, maar...’ Aurora haalde haar magere schouders op. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’

Winona wist hoeveel behoefte Aurora had aan rust in haar leven. Zij was de vrede-stichter van het gezin, die altijd probeerde alles glad te strijken en weer in orde te maken. Geen wonder dat ze er zo breekbaar uitzag. Mooie woorden konden hen nu niet meer troosten. ‘Ik ga wel,’ zei Winona.

Ze vond haar twaalfjarige zusje aan de tafel met het gele formica-blad waar ze zat te tekenen.

‘Hoi, Boontje,’ zei Winona, terwijl ze door het haar van haar zusje woelde.

‘Hoi, Erwt.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik maak een tekening van ons drieën.’ Ze hield op en keek schuin omhoog. Haar lange, korenblonde haar was een warreling van wilde krullen en haar groene ogen waren rood van het huilen, maar toch was ze nog steeds beeldschoon, als een porseleinen poppetje. ‘Die zal mam vanuit de hemel toch wel kunnen zien?’

Winona wist niet wat ze daarop moest zeggen. Geloven was voor haar altijd gemakkelijk geweest, even natuurlijk en moeiteloos als ademen, maar dat was voorbij. ‘Ja, natuurlijk,’ zei ze dof. ‘We hangen hem wel op de koelkast.’

Ze liep weg bij haar zusje, maar dat was een vergissing en dat besefte ze ook meteen. De hele keuken pulde uit van herinneringen aan haar moeder: de zelfgemaakte kanariegeel met blauwe katoenen gordijnen, het ‘Mountain Mama’-magneetje op de koelkastdeur, de schaal met schelpen op de vensterbank. *Kom op, Winnie, dan gaan we naar het strand om schatten te zoeken...*

Hoe vaak had Winona haar moeder de afgelopen zomer nul op het rekest gegeven? Ze had het veel te druk gehad om bij haar moeder te blijven en samen het strand af te stropen.

Die gedachte dreef haar rechtstreeks naar de koelkast. Ze trok de deur van het vriesvak open en zag een liter ijs staan. Dat was wel het laatste waar ze behoefte aan had, maar ze kon er geen weerstand aan bieden.

Ze pakte een lepel en leunde tegen het aanrecht. Door het keukenraam had ze uitzicht op de ongeplaveide oprit van de boerderij en de bouwvallige steenrode hooisluur die op de open plek stond. Daar reed de gebutste blauwe pick-up van haar vader net achteruit naar de roestige oplegger waar ze zes paarden in konden vervoeren. Hij kwam achter het stuur vandaan en liep naar de trekhaak.

‘Vertel me nou niet dat hij naar de rodeo gaat,’ zei Winona binnensmonds, terwijl ze een stapje naar voren ging.

‘Ja, natuurlijk wel,’ zei Vivi Ann, die weer zat te tekenen. ‘Hij was al voor dag en dauw op om alles klaar te maken.’

‘Naar de rodeo? Dat meen je niet.’ Aurora kwam de keuken binnen en ging naast Winona voor het raam staan. ‘Maar... hoe kan hij dat nou doen?’

Winona wist dat er van haar verwacht werd dat ze de plaats van haar moeder in zou nemen en eigenlijk zou moeten uitleggen waarom het niet erg was dat pa een dag nadat hij zijn vrouw had begraven zijn normale leven alweer oppakte, maar ze wist niet hoe ze zo’n flagrante leugen moest brengen, ook al zouden haar zusjes dan minder verdriet hebben. Maar misschien was het niet eens een leugen, misschien was dat wel de manier waarop volwassenen zich gedroegen. En op de een of andere manier was dat een nog veel angstaanjagender idee. Dat zou ze helemaal nooit onder woorden kunnen brengen. Er viel een stilte die Winona een onbehaaglijk gevoel bezorgde, maar ze wist niet wat ze moest zeggen om dit allemaal wat draaglijker te maken, hoewel ze heel goed beseftte dat het eigenlijk haar plicht was. Van een grote zus mocht je verwachten dat ze voor de kleintjes zou zorgen.

‘Waarom haalt hij Clem uit de wei?’ vroeg Aurora, die de lepel van Winona afpakte en ook een hap van het ijs nam.

Vivi Ann maakte een geluid dat half op een snik en half op een schreeuw leek en holde naar de deur die ze zo hard opensmeet dat hij met een klap tegen de muur kwam.

‘Hij gaat mams paard verkopen,’ zei Winona scherp. Het ergerde haar dat ze daar niet meteen op was gekomen.

‘Dat kan hij toch niet doen,’ zei Aurora en keek toen hulpzoekend naar Winona. ‘Of wel?’

Winona kon haar niet geruststellen. In plaats daarvan volgde ze het voorbeeld van Vivi Ann en holde naar buiten. Tegen de tijd dat ze bij de parkeerplaats voor de schuur was aangekomen, was ze buiten adem en maakte pas op de plaats naast Vivi Ann.

Haar vader hield Clem bij haar halster vast. De zon viel op zijn van zweet doortrokken cowboyhoed en weerkaatste in de grote ronde zilveren gesp aan zijn broeksriem. Zijn scherp besneden gezicht deed haar denken aan de bergen een eindje verderop: granieten vlakken en beschaduwde holttes. Er was geen greintje zachtheid te zien.

‘U mag mams paard niet verkopen,’ zei ze nog steeds hijgend.

‘Wou jij me vertellen wat ik wel en wat ik niet mag doen, Winona?’ vroeg hij terwijl zijn ogen een moment op het ijs bleven rusten.

Winona voelde dat ze rood werd. Ze moest al haar moed bijeenrapen om hem tegen te spreken, maar ze had geen keus. Er was niemand anders meer. ‘Ze houdt... hield van dat paard.’

‘We kunnen ons geen paard veroorloven dat niet wordt bereden.’

‘Dan rij ik wel op haar,’ beloofde Winona.

‘Jij?’

‘Ik zal gewoon nog beter mijn best doen om niet bang te zijn.’

‘Hebben we wel een zadel waar jij in past?’

In de dodelijke stilte die daarop volgde, sprong Winona naar voren en trok het touw van de halster uit haar vaders hand. Maar ze bewoog te snel of ze sprak te hard – een van tweeën – en Clementine schrok en sprong opzij. Winona voelde haar huid branden toen het touw over haar handpalm schuurde en ze naar opzij struikelde.

Meteen daarna stond Vivi Ann al naast haar en hield Clementine met een enkel woord en gebaar in bedwang. ‘Alles oké?’ fluisterde ze tegen Winona toen het paard weer gekalmeerd was.

Winona schaamde zich zo dat ze niet eens kon antwoorden. Ze hoorde hun vader aan komen lopen, omdat ze het geluid herkende waarmee de hakken van zijn cowboylaarzen zich in de grond boorden. Samen met Vivi Ann draaide ze zich langzaam om en keek hem aan.

‘Jij kunt niet met paarden omgaan, Winona,’ zei hij. Dat had ze haar leven lang al van hem te horen gekregen. Iets ergers kon een cowboy niet zeggen.

‘Dat weet ik wel, maar...’

Hij luisterde niet eens naar haar, maar keek naar Vivi Ann. Het was net alsof er een wisselwerking tussen hen bestond, alsof ze met elkaar communiceerden op een niveau dat Winona niet kon volgen. ‘Ze is een heel vurig dier. En nog jong ook. Niet iedereen kan haar aan,’ zei pap.

‘Ik wel,’ zei Vivi Ann.

Dat was waar en dat wist Winona. Vivi Ann was op haar twaalfde een stuk brutaler en minder onbevreesd dan Winona ooit zou worden.

Een plotseling gevoel van jaloezie laaide op alsof iemand haar met een elastiekje had beschoten. Ze wist dat het fout was – misschien zelfs wel een beetje gemeen – maar ze wenste dat haar vader niet zou toegeven aan Vivi Ann, en zijn mooiste dochtertje ook kennis zou laten maken met zijn snijdende minachting.

In plaats daarvan zei hij: ‘Je mama zou heel trots op je zijn geweest,’ en hij overhandigde Vivi Ann het versleten blauwe touw.

Winona had het gevoel dat ze van grote afstand stond toe te kijken hoe ze samen wegliepen. Ondertussen maakte ze zichzelf wijs dat het helemaal niets uitmaakte, dat ze alleen maar had willen voorkomen dat Clem verkocht zou worden, maar die leugentjes boden haar weinig troost.

Nu het drama achter de rug was, hoorde ze Aurora aankomen en tegen de heuvel oplopen. ‘Is alles goed met je?’

‘Prima.’

‘Het enige wat telt, is dat hij Clem niet verkoopt.’

‘Ja,’ zei Winona, die wou dat ze er precies zo over kon denken. ‘Wat kan het mij nou schelen wie op dat paard zit?’

‘Precies.’

Maar toen ze jaren later terugdacht aan die week waarin haar moeder was gestorven, wist Winona dat alles door dat ene gebaar – het overhandigen van een touw – was veranderd. Vanaf dat moment was jaloezie een geniepige onderstroom in hun leven geworden. Maar dat had niemand begrepen. Toen niet, tenminste.

Een

1992

Vivi Ann had het gevoel dat ze eeuwen had moeten wachten tot het eindelijk 25 januari werd. Op die dag werd ze zelfs nog vroeger dan anders wakker, gooide de dekens af en sprong uit bed. In haar kille en donkere slaapkamer trok ze haar winddichte overall aan en zette een wollen muts op. Nadat ze een paar versleten leren werkhandschoenen had gepakt, wurmde ze haar voeten in een stel grote rubberlaarzen en liep naar buiten.

Zonder het licht van de maan kon ze niets anders zien dan het spookachtige zilveren wolkje van haar eigen adem, maar als er één ding was dat Vivi Ann goed kende dan was dat het land van haar vader.

Water's Edge. De Waterkant.

Meer dan honderd jaar geleden had haar overgrootvader dit land in bezit genomen en het naburige plaatsje Oyster Shores gesticht. Anderen hadden de voorkeur gegeven aan een minder moeilijk gebied met meer inwoners, plaatsen die gemakkelijker te bereiken waren. Maar niet Abelard Grey. Hij was de gevaarlijke vlakten overgestoken en hier beland, na een reis waarin hij een zoon had verloren tijdens een overval door indianen en een andere aan influenza. Toch was hij verder getrokken naar het westen, gehoor gevend aan een droom die hem naar dit wilde en afgelegen hoekje van de Eeuwig Groene Staat had gelokt. Het land dat hij had uitgekozen, vijftig hectare tussen het warme blauwe water van het

Hood Canal en een beboste heuvelrug, was adembenemend mooi.

Ze liep over een hellend pad naar de manege die ze tien jaar geleden hadden laten bouwen. Onder een hoog, met hout betimmerd plafond, lag een grote rij-arena – de bak – met daaromheen een hek van vier metalen staven boven elkaar. Aan weerszijden van de bak waren twaalf paardenboxen. Nadat ze de grote schuifdeur had opengetrokken ging het licht in de manege aan met een geluid dat leek op een vingerknip en de paarden werden meteen rusteloos en begonnen te hinniken om haar duidelijk te maken dat ze honger hadden. Een uur lang bleef ze bezig met het ophalen van plakken hooi van de balen die in de hooischuur opgeslagen lagen, om ze met behulp van een roestige kruiwagen over de oneffen betonnen paden naar de stallen te brengen. Bij de laatste box hing een zelfgemaakt houten bordje met de officiële, maar zelden gebruikte naam van haar merrie: Clementine's Blue Ribbon.

'Hallo, meid,' zei ze. Clem hinnikte zacht en kwam naar haar toe, waarbij ze stiekem alvast een hapje van het hooi op de kruiwagen nam.

Vivi Ann gooide de twee plakken in de ijzeren ruif en deed de deur achter zich dicht. Terwijl Clem stond te eten bleef Vivi Ann naast haar staan en streelde de grote merrie over haar zijdezachte hals.

'Ben je klaar voor de rodeo, meid?'

De merrie drukte bij wijze van antwoord haar neus tegen haar zij, waardoor Vivi Ann bijna omviel.

In de jaren na mams dood waren Vivi Ann en Clementine onafscheidelijk geworden. Gedurende een poosje, toen pa zijn mond niet meer opendeed en aan de drank raakte en Winona en Aurora druk bezig waren met hun middelbare school, had Vivi Ann vrijwel al haar tijd met dit paard doorgebracht. Af en toe, als ze helemaal overstelpt werd door het verdriet en de leegte, was Vivi Ann haar slaapkamer uitgeglijpt en naar de manege gehold, waar ze in de cederhouten snippers onder Clems hoeven in slaap was gesukkeld. Zelfs toen ze wat ouder en heel populair was geworden, beschouwde ze deze merrie nog steeds als haar beste vriendin. Haar grootste geheimen had ze alleen hier gedeeld, in de geurige kleine ruimte van de laatste box aan de oostkant.

Ze gaf Clem nog een klopje en liep de manege uit. Tegen de tijd dat ze bij het huis aankwam, was de zon een vage, geelbruine streep in de loodkleurige winterlucht. Vanaf dit punt kon ze het staalgrauwe water van het Canal zien en de getande, besneeuwde pieken van de bergen in de verte.

Toen ze de schemerige boerderij binnenkwam, hoorde ze het bekende gekraak van de houten vloer en ze wist dat haar vader ook op was. Ze liep naar de keuken, dekte de tafel voor drie personen en begon het ontbijt klaar te maken. Net toen ze een bord met een paar pannenkoeken in de oven schoof om ze op te warmen, hoorde ze hem de eetkamer binnenkomen. Ze schonk een mok koffie voor hem in, deed er een flinke schep suiker bij en liep naar hem toe.

Hij pakte de mok aan zonder op te kijken van zijn exemplaar van de *Western Horseman*. In zijn gebruikelijke kleren – afgedragen Wrangler-jeans, een geblokt flanel overhemd, een riem met een grote ronde zilveren gesp en leren handschoenen die bij zijn broeksband in waren gepropt – zag hij er precies zo uit als iedere ochtend. En toch was er ook iets anders aan hem: een subtiele verzameling groefjes en rimpels die zijn gezicht ouder maakten.

De jaren na mams dood waren moeilijk voor hem geweest. Ze hadden zijn gezicht scherper gemaakt en schaduwen toegevoegd waar ze eigenlijk niet hoorden: zowel in zijn ogen als in de vlezige wallen eronder. Zijn wervelkolom was kromgetrokken, volgens hem het typische kenmerk van de hoefsmid, een natuurlijk gevolg van een leven lang gebukt staan om nagels in paardenhoeven te slaan, maar het verlies had er wel degelijk ook een rol bij gespeeld. Dat wist Vivi Ann zeker. De last van die onverwachte eenzaamheid had hem net zo goed aangetast als de lange uren die hij gebukt doorbracht. Tegenwoordig stond hij alleen nog maar rechtop als hij zich in het openbaar vertoonde en ze wist hoeveel pijn het hem deed om de indruk te wekken dat het leven hem niet klein had gekregen.

Hij ging aan tafel zitten en bleef in zijn tijdschrift lezen, terwijl Vivi Ann de laatste hand legde aan het ontbijt voordat ze het opdiende.

‘Clem heeft de afgelopen maand geweldig getraind,’ zei ze, toen ze

met haar bord tegenover hem ging zitten. ‘Ik denk echt dat we een kans hebben om die rodeo in Texas te winnen.’

‘Waar is de toast?’

‘Ik heb pannenkoeken gemaakt.’

Pap slaakte duidelijk geïrriteerd een diepe zucht en wierp een strakke blik op de lege plek aan tafel. ‘Heb je Travis vanmorgen al gezien?’

Vivi Ann keek door het raam naar de manege. Hun knecht was in geen velden of wegen te zien. Geen tractor in het veld, geen kruiwagen bij de manegedeur. ‘Ik heb de paarden al gevoerd. Hij zal wel naar dat hek zijn om het te repareren.’

‘Hoe ben je er toch in geslaagd hem uit te kiezen. Als je eens op-hield met elk gewond paard tussen hier en Yelm te redden, dan hadden we hier helemaal geen hulp nodig. Bovendien kunnen we dat eigenlijk helemaal niet betalen.’

‘Als we het toch over geld hebben, pap... Ik heb deze week driehonderd dollar nodig voor die rodeo en de koffiekant is leeg.’

Hij gaf geen antwoord.

‘Pap?’

‘Ik heb dat geld gebruikt om het hooi te betalen.’

‘Is alles op?’

‘De aanslag van de belasting is ook net binnen.’

‘Dus we zitten in de problemen,’ zei Vivi Ann fronsend. Het was allemaal niets nieuws, natuurlijk, ze had altijd geweten dat er niet veel geld was, maar voor de eerste keer raakte het haar echt. Ze begreep ineens waarom Winona altijd zo zat te zeuren dat ze geld opzij moesten leggen voor de belasting. Ze keek even op naar haar vader. Hij zat voorovergebogen met zijn ellebogen op tafel. Haar zusjes zouden dat onbeschoft hebben gevonden, maar Vivi Ann wist zeker dat zij de echte reden kende. ‘Heb je weer last van je rug?’

Hij gaf geen antwoord en deed net alsof hij niets had gehoord.

Ze stond op, liep naar de keuken, pakte ibuprofen voor hem en legde de pilletjes voorzichtig tussen hen in op tafel.

Ze verdwenen meteen onder zijn gekloofde hoefsmidhand.

‘Ik zal wel een manier vinden om aan geld te komen, pap. En deze

week ga ik echt winnen. Misschien wel tweeduizend dollar. Zit er maar niet over in.'

Ze aten in stilte verder. Toen hij klaar was, schoof hij achteruit, stond van tafel op, pakte zijn bezwete, bruine vilten cowboyhoed die naast de deur hing en zei: 'Zorg dat ik trots op je kan zijn.'

'Komt in orde. Tot straks, pap.'

Nadat hij weg was, bleef Vivi Ann met een onbehaaglijk gevoel achter.

Gedurende het merendeel van haar vierentwintig jaar had ze zich als een blaadje op het water steeds maar met alle stromen laten meevoeren. Ze had een paar keer geprobeerd een andere koers in te slaan, maar iedere poging (zoals studeren) was er steeds heel snel op uitgelopen dat ze terugkeerde naar dit land.

Het kwam er gewoon op neer dat ze het hier heerlijk vond. Ze hield van paarden, ze vond het niet alleen leuk om ze af te richten maar ook om haar kennis door te geven aan de stralende kleine meisjes die haar op handen droegen omdat ze zo goed kon rijden. Ze vond het fijn dat iedereen in de stad wist wie ze was en respect voor haar en haar familie had. Ze hield zelfs van het weer. Massa's mensen klaagden altijd over de grauwe dagen die elkaar van november tot april opvolgden, maar daar had zij helemaal geen hekel aan. Geen regen, geen regenbogen. Dat was haar motto en daar had ze zich altijd aan gehouden vanaf het moment dat ze als twaalfjarig meisje naast een vers gedolven graf had gestaan en had geprobeerd om enige logica te vinden in een onbegrijpelijk verlies. Daarna had ze zichzelf ingeprent dat het leven maar kort was en dat je gewoon zoveel mogelijk plezier moest maken.

Maar nu werd het toch tijd dat ze volwassen werd. Om te beginnen had Water's Edge haar nu nodig in plaats van andersom. Ze wist niet zeker hoe ze daar verandering in kon brengen. Zakendoen en plannen maken waren niet bepaald haar sterkste punten, maar ze was slimmer dan de meeste mensen dachten. Ze moest er gewoon wat langer over nadenken.

Maar eerst moest ze zien of ze driehonderd dollar van een van haar zusjes los kon kloppen.

Ze moest gewoon zeggen dat het een goede investering zou zijn.

Winona vond het leuk om de baas te spelen. Over alles en nog wat. En daarbij bleef ze echt niet in de coulissen staan. Tijdens haar studie had ze al na één college bestuurskunde geweten wat ze wilde gaan doen. Nu, op haar zevenentwintigste, had ze min of meer het leven wat ze zich wenste. Niet helemaal natuurlijk (ze was niet getrouwd, ze had geen vriendje en geen kinderen, en ze had problemen met haar gewicht), maar wel voor het grootste deel. Ze was veruit de meest succesvolle advocaat in Oyster Shores. Het was algemeen bekend dat ze eerlijk, zelfverzekerd en intelligent was. Iedereen zei dat je haar maar beter aan jouw kant kon hebben. Wat Winona betraf, was haar reputatie bijna even veel waard als haar opleiding.

Ze stak haar hand uit naar de intercom op haar bureau en drukte een knop in. ‘De raadsleden zullen hier over een minuut of tien zijn, Lisa. Zorg dat er voldoende koffie is.’

‘Dat is al gebeurd,’ antwoordde haar receptioniste prompt.

‘Mooi.’ Winona richtte haar aandacht op een dun stapeltje papieren dat voor haar lag. Een paar rapporten van de milieudienst, een voorstel tot ruilverkaveling en een verkoopcontract voor onroerend goed dat zij had opgesteld.

Het zou wel eens de redding kunnen zijn van Water’s Edge.

Dit geheime hoekje van de staat Washington was weliswaar nog niet ‘ontdekt’ door de yups die goudgeld neertelden voor ruige landerijen aan het water, maar dat zou niet lang meer duren. Binnenkort zou een of andere projectontwikkelaar zich ineens realiseren dat hun slaperige stadje aan een adembenemend stuk strand lag, met uitzicht op de Olympic Mountain Range die een treffende gelijkenis vertoonde met de Zwitserse Alpen. En dan zou pa ineens tot de ontdekking komen dat hij op een bijzonder aantrekkelijke lap grond van vijftig hectare zat. De voortdurend stijgende belastingen zouden hem er uiteindelijk toe dwingen om het land te verkopen voordat het verbeurd werd verklaard en zij was kennelijk de enige die begreep dat dat onvermijdelijk was. Het was al op diverse plaatsen in de staat gebeurd.

Vandaar dat ze hem aan zijn verstand moest brengen hoe belangrijk dit was en dat zij een manier had gevonden om hem uit de moeilijkheden te redden en hem te beschermen. Het was ook absoluut

noodzakelijk dat zij het probleem oploste. Misschien zou haar vader dan eindelijk eens trots op haar zijn.

De intercom zoemde. ‘Ze zijn er, Winona.’

‘Breng ze maar naar de vergaderkamer.’ Winona schoof de documenten in een bruine papieren map en pakte haar blauwe blazer. Terwijl ze die aanschoot, viel het haar op dat hij weer strakker over de buste zat. Met een zucht liep ze naar de vergaderkamer.

Haar kantoor was gevestigd in een groot Victoriaans hoekhuis in het centrum van Oyster Shores. Ze had het vier jaar geleden gekocht en kamer voor kamer laten opknappen. Inmiddels was de hele benedenverdieping klaar, want natuurlijk mochten mensen geen aanmerkingen kunnen maken op haar werkruimte. Volgend jaar was de woonruimte op de eerste verdieping aan de beurt. Ze had het geld al bijna bij elkaar.

Met een geforceerde glimlach kwam ze het voormalige boudoir van de vrouw des huizes binnen. De achterwand bestond van plafond tot vloer uit glaspanelen waarin een stel antieke openslaande deuren waren gezet die toegang gaven tot de tuin. In het midden van de kamer stond een lange eiken tafel. De gemeenteraadsleden van Oyster Shores zaten eromheen, samen met haar vader, die stevast voor iedere bijeenkomst uitgenodigd werd, ook al was hij eigenlijk helemaal geen raadslid.

Winona ging op haar gebruikelijke plek aan het hoofd van de tafel zitten. ‘Wat kan ik vandaag voor jullie doen?’

Ken Otter, de plaatselijke tandarts die naast haar zat, schonk haar een brede glimlach. Volgens hem was dat gewoon een soort gratis advertentie. ‘We willen met je praten over die toestanden in het reservaat.’

Weer dat reservaat. ‘Ik heb al eerder tegen jullie gezegd, dat we hen op geen enkele manier kunnen tegenhouden. Volgens mij...’

‘Maar het gaat om een casino!’ zei Myrtle Michaelian. Haar ronde wangen werden rood van verontwaardiging. ‘Dan is prostitutie geheid de volgende stap. Die indianen zijn...’

‘Hou op,’ zei Winona streng. Ze keek de tafel rond, waarbij ze haar ogen even liet rusten op elk van de aanwezigen. ‘Om te beginnen zijn het autochtone Amerikanen en jullie hebben juridisch geen

enkel recht om hen ervan te weerhouden een casino te bouwen. Julie kunnen er een hoop geld in steken om ze tegen te houden, maar dat raken jullie gewoon allemaal kwijt.'

Ze bleven nog even doorpraten, maar die opmerking over het geld had hun de wind uit de zeilen genomen. Uiteindelijk moest hun onvrede pruttelend het loodje leggen en toen ze opstonden om weg te gaan bedankten ze haar hartelijk omdat ze hen zo goed had geholpen en hun geld had bespaard.

'Pap?' zei ze. 'Zou jij nog even kunnen blijven?'

Hij knikte kort en bleef met de armen over elkaar staan wachten tot de raadsleden vertrokken waren. Toen iedereen weg was, liep Winona terug naar haar plaats en ging zitten. Ze sloeg de kartonnen map open. Terwijl ze neerkeek op de papieren welde er onwillekeurig een gevoel van trots in haar op. Dit was een goed plan.

'Het gaat om Water's Edge,' zei ze toen ze uiteindelijk opkeek. Ze nam niet de moeite om te vragen of hij misschien wilde gaan zitten. Die les had ze inmiddels wel geleerd: Henry Grey kwam alleen in beweging als hij dat zelf wilde. Punt uit.

Hij bromde iets. Volgens haar was het niet eens een woord.

'Ik weet dat je momenteel behoorlijk krap zit, en er zijn veel dingen op Water's Edge aan reparatie toe. De afrasteringen zijn slecht, de hooischoor staat scheef en straks zakt er nog iemand weg in de modder van de parkeerplaats als daar geen laag grind op gestort wordt. En dan heb ik het nog niet eens over de belasting.' Ze duwde het ruilverkavelingsplan naar hem toe. 'We zouden bijvoorbeeld die vier hectare langs de weg kunnen verkopen – Bill Deacon is bereid je daar vijfenvijftigduizend dollar voor te betalen – maar we kunnen het ook in twee terreinen opdelen en er twee keer zoveel voor vragen. Hoe dan ook, op die manier zul je genoeg geld hebben om het weer jaren uit te zingen. Je moet het zo langzamerhand toch wel zat zijn om dag in dag uit zeven paarden te beslaan.' Ze glimlachte naar hem. 'Het is een volmaakt plan, vind je ook niet? Ik bedoel maar, je kunt die grond nauwelijks zien. Je zult het nooit missen en...'

Haar vader liep de kamer uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Winona deinsde achteruit. Waarom had ze zichzelf toegestaan om

opnieuw hoop te koesteren? Alwéér. Ze staaarde hoofdschuddend naar de gesloten deur en vroeg zich af waarom zij als intelligente vrouw toch telkens opnieuw de sprong in het diepe waagde en verwachtte droog te blijven. Ze was niet goed wijs dat ze nog steeds probeerde om het haar vader naar de zin te maken.

‘Je bent gewoon een stakker,’ veegde ze zichzelf binnensmonds de mantel uit.

De intercom op de tafel zoemde luid, waardoor ze uit haar gedachten opschrok.

‘Luke Connelly op lijn één, Winona.’

Ze drukte op het rode knopje. ‘Zei je Luke Connelly?’

‘Ja. Op één.’

Winona haalde diep adem om tot rust te komen voordat ze de telefoon oppakte. ‘Met Winona Grey.’

‘Hé, Win, met Luke Connelly. Weet je nog wie ik ben?’

‘Ja, natuurlijk. Hoe is het in Montana?’

‘Op dit moment koud en wit, maar daar zit ik nu niet. Ik ben hier, in Oyster Shores. Ik wou graag een afspraak met je maken.’

Ze hield haar adem in. ‘Echt waar?’

‘Iedereen zegt dat jij de beste advocaat uit de stad bent en dat verbaast me niks. Ik denk erover om de helft van de dierenartsenpraktijk van Doc Moorman over te nemen en ik zou de voorwaarden graag met jou willen bespreken. Komt je dat uit?’

‘O, dus je hebt een advocaat nodig.’ Ze onderdrukte haar teleurstelling. ‘Natuurlijk.’

‘Zou je morgen naar mijn huis willen komen? Ik zit hier tot aan mijn nek in het werk. De laatste huurders hebben er een puinhoop van gemaakt. Wat denk je ervan? Dan kunnen we samen een pilsje pakken, net als vroeger.’

‘Om een uur of vier? Volgens mij heb je dan net trek in een drankje.’

‘Prima. En Win? Ik kan niet wachten tot ik je weer zie.’

Ze legde de telefoon langzaam neer, alsof de lucht ineens vloeibaar was geworden en alle bewegingen vertraagde. *Ik kan niet wachten tot ik je weer zie.* Ze stond op en liep vanuit de vergaderruimte naar de grote hal, waar Lisa achter een antieke eettafel een brief zat te tikken op haar grote groene IBM Selectric.

‘Ik moet weg,’ zei Winona. ‘Een spoedgeval. Over een uur ben ik terug.’

Ze liep haar rustige kantoor uit en wandelde over het trottoir naar de onberispelijk onderhouden rood stenen bungalow van haar zusje, twee straten verder.

Het duurde eeuwen voordat Aurora opendeed en toen ze eindelijk kwam opdagen, sleepte ze twee vierjarige kinderen op haar heupen mee, een jongen en een meisje. ‘Je bent net Vivi Ann misgelopen. Ze heeft driehonderd dollar van me geleend voor de rodeo. Volgens haar was het een goede investering.’

‘En dat zei ze zonder te lachen?’

Aurora grinnikte. ‘Je kent Vivi Ann toch. Ze heeft altijd mazzel.’

Winona sloeg haar ogen ten hemel. Hun jongste zusje gaf vaak de indruk dat zij in een zonnestraaltje stond, waar de rest van de wereld naar kon fluiten. ‘Is ze naar Texas vertrokken?’

‘Ja. Ik hoop dat die ouwe kar van haar het haalt.’

‘Als ze pech krijgt, komt ze bij een benzinstation gegarandeerd Tom Cruise tegen.’ Winona liep langs haar zus naar de kleine bijkeuken, waar overal stapels opgevouwen wasgoed lagen. ‘Kunnen we het nu voor de verandering even over mij hebben?’

Aurora bracht Ricky en Janie naar hun slaapkamer om een dutje te doen of hen voor de tv te parkeren. Even later was ze terug.

‘Oké, wat is er aan de hand?’ vroeg ze. Ze stond midden in de woonkamer in een strakke zwarte spijkerbroek en een vierkant gesneden jasje met overdreven grote schoudevullingen. Haar steile bruine haar zat in een paardenstaartvlecht.

Maar inmiddels had Winona geen zin meer om te vertellen waarom ze zo halsoverkop hiernaartoe was gerend. Dus ze hield zich nog even op de vlakte en zei: ‘Ik heb tegen pa gezegd dat hij de vier hectare aan de achterkant moet verkopen of ze in twee stukken moet hakken, die dan apart verkocht kunnen worden.’

‘Wel ja. Je bent echt zo hardleers als een lemming.’

‘Water’s Edge balanceert op het randje van de afgrond. Waarom zou Vivi Ann anders haar entreegeld moeten lenen? Heb je wel gezien hoe vervallen alles eruitziet?’

Aurora ging op haar nieuwe bank zitten. ‘Je kunt niet tegen hem

zeggen dat hij zijn land moet verkopen, Win. Hij verkoopt nog liever zijn sperma.'

'Het zijn maar een paar hectare die je niet eens kunt zien en het zou hem financiële zekerheid geven.'

Aurora leunde achterover en tikte met haar lange rode nagels op het glanzende blad van het mahoniehouten bijzettafeltje naast haar. 'Je weet best dat je eerst met Vivi of met mij moet praten voordat je zoiets doet.'

'Dat hoeft helemaal...'

'Wel waar. Jij denkt dat je veel slimmer bent dan wij en dat je voor iedereen hoort te zorgen omdat je de oudste bent, maar echt, Win, als jij iets in je kop krijgt, zie je door de bomen het bos niet meer.'

'Ik wilde alleen maar helpen.' Winona liep naar het raam, dat uitzicht bood op Aurora's kindvriendelijke achtertuin.

Aurora fronste. 'Ik heb je niet meer zo zenuwachtig gezien sinds die keer dat Tony Gibson vroeg of je een weekendje met hem op stap wilde.'

'Daar zouden we het niet meer over hebben.'

'Ja, dat zei jij. Maar ik zal van mijn leven niet vergeten hoe hij zich daar tot op zijn damesslipje stond uit te kleden.'

Winona kon zich niet meer inhouden. 'Luke Connelly heeft me vandaag gebeld,' flapte ze eruit.

'Sjonge, over een ver verleden gesproken. Het laatste wat ik van hem heb gehoord is dat hij voor dierenarts ging studeren.'

'Hij is weer terug en denkt erover om zich in de praktijk van Doc Moorman in te kopen. Hij wil dat ik de papieren regel.'

'Dus hij heeft je als advocaat benaderd?'

'Dat zei hij wel.' Winona haalde diep adem en draaide zich eindelijk om zodat ze haar zusje aan kon kijken. 'En dat hij niet kon wachten tot hij me weer zou zien.'

'Weet hij dat je hoteldebotel van hem was?'

Hoteldebotel. Wat een bespottelijk woord voor wat zij had gevoeld. 'Ik heb morgen om vier uur een afspraak met hem,' zei ze. 'Zou jij me willen helpen er zo goed mogelijk uit te zien? Dat zal een hele toer worden, dat weet ik best, maar...'

'Ja, natuurlijk,' zei Aurora zonder een spoor van een glimlach.

‘Wat is er?’ vroeg Winona. ‘Je kijkt me aan alsof er iets mis is.’

‘Breek me de bek niet open. Nou goed dan, ik zal je één vraag stellen. Het gaat toch wel om Luke, hè? Alleen maar om Luke?’

‘Waar heb je het over?’

‘Pa heeft altijd een oogje gehad op het land van de Connelly’s. Doe maar niet alsof je dat niet weet. En hij kon ook goed met ze opschieten.’

‘Dacht je soms dat ik alleen maar met iemand uitga als dat pa’s goedkeuring kan wegdragen?’

‘Soms denk ik wel eens dat je daarvoor tot alles bereid bent.’

Winona produceerde een gedwongen lachje dat niet bepaald overtuigend klonk. Daar was zij zelf ook wel eens bang voor. ‘Nou ja, dit hele gesprek slaat nergens op, want ik ben toch veel te dik. Luke gaat vast niet met me uit. Dat heeft hij nooit gedaan.’

Aurora wierp haar een treurige blik toe die haar bekend voorkwam. ‘Weet je waar ik me bij jou altijd zo over verbaas, Win?’

‘Dat ik zo’n scherp verstand heb?’

‘Dat je altijd zo’n verkeerd beeld van jezelf hebt wanneer je in de spiegel kijkt.’

‘Zegt de voormalige cheerleader met haar maatje vierendertig.’ Winona stond op. ‘Kom je morgen om een uur of drie naar me toe?’

‘Afgesproken.’

‘En Aurora? Wil je hier alsjeblieft met niemand over praten? En zeker niet met Vivi Ann. Die stomme verliefdheid is al zo’n tijd geleden. Ik wil niet dat iemand denkt dat het nog steeds iets uitmaakt. Verdorie, waarschijnlijk is hij al lang en breed getrouwd, met drie kinderen.’

‘Je geheimen zijn bij mij altijd veilig geweest, Win.’

De volgende dag bekeek Winona zichzelf ’s middags in de grote paspiegel in haar slaapkamer. De huidige mode was niet echt flatteus voor een vrouw met haar postuur: brede schoudevullingen, hoog opgesneden jeans met smalle pijpen en cowboylaarzen deden haar figuur bepaald geen goed.

Aurora had echt haar best gedaan en Winona was dankbaar voor alle moeite, maar op sommige ondernemingen rustte gewoon geen

zegen en dat gold ook voor alle pogingen om haar slanker te doen lijken. Ze schopte de laarzen uit en voelde zelfs een spoortje bevrediging toen ze tegen de muur ploften. In plaats daarvan trok ze een paar oude, platte schoenen aan.

Onderweg in haar auto bleef ze zichzelf voorhouden dat ze op weg was naar een zakelijke afspraak met een man die ze vroeger goed had gekend, maar nu niet meer. Ze moest het verleden en het heden niet door elkaar halen. Die verliefdheid was een puberale bevlieging geweest, zoiets was nooit blijvend.

Ze reed langs het grondgebied van Water's Edge en onwillekeurig viel haar weer op hoe armoedig de omheining eruitzag. Dat deed haar meteen weer denken aan de ontmoeting met haar vader. Ongeveer vierhonderd meter verder op de snelweg was de afslag naar Lukes land. Hoewel het grondgebied van de Connelly's aan dat van de familie Grey grensde, lag Lukes land al jarenlang braak. Onregelmatige graspollen waren hoog opgeschoten en de laatste paar jaar waren ineens overal wilde elzen als onkruid ontsproten, waardoor de hectares er spichtig en onverzorgd bij lagen. Het oude huis, een L-vormige bungalow uit het begin van de jaren zeventig, had dringend een likje verf nodig en de struiken eromheen waren helemaal verwilderd.

Ze zette haar auto naast zijn pick-up en draaide het sleuteltje om. 'Hij zal je echt alleen maar die papieren geven en zeggen dat het zo leuk is om je weer te zien. En meteen daarna word je aan zijn vrouw en kinderen voorgesteld.' Ze haalde even diep adem en stapte uit.

Bij de voordeur haalde ze haar hand door het haar dat Aurora met zoveel zorg had gekruld en met lak had bespoten. Daarna klopte ze op de deur.

Hij deed vrijwel meteen open en daardoor wist ze onmiddellijk dat ze problemen zou krijgen.

Op de middelbare school was hij lang geweest, maar ook slungelig en een tikje klunzig. Maar dat was verleden tijd. Hij was lang, met brede schouders en smalle heupen, zo'n vent die regelmatig aan fitness doet. Zijn haar was nog steeds dik en vaalbruin, de perfecte combinatie met zijn groene ogen. 'Win,' zei hij.

En daar was hij weer, de glimlach die een regelrechte aanslag pleegde op haar hart.

‘L-luke,’ stotterde ze. ‘Ik kwam die papieren ophalen...’

Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar even helemaal tegen zich aan voor het soort knuffel waarvan ze het bestaan al bijna was vergeten.

‘Je denkt toch niet dat ik mijn beste vriendin van de middelbare school zomaar een stel papieren in de hand druk en weer weg laat gaan?’

Hij pakte haar hand en trok haar mee naar binnen. Het was alsof ze in een tijdmachine was gestapt toen ze ineens midden in de kamer stond die al jarenlang niet meer was veranderd. Op de grond lag nog steeds dezelfde donkeroranje vloerbedekking met het ingeperste motief, tegen de muur stond nog steeds dezelfde bruin met oranje en goud geblokte bank en de bijzettafeltjes pronkten nog steeds met dezelfde amberkleurige schemerlampen die met een kralenkettinkje aan en uit gedaan konden worden.

‘Het enige wat er ontbreekt, is een blacklight,’ zei Luke grinnikend terwijl hij de donkergroene koelkast open trok en er twee biertjes uit pakte. ‘Het ruikt hier behoorlijk muf. Volgens mij rookten de laatste huurders. Zullen we buiten gaan zitten?’

‘Dat zal niet de eerste keer zijn.’ Ze liep achter hem aan naar de betonnen patio die langs het hele huis liep. Aan de linkerkant stond een barbecue weg te roesten en in de bloembakken aan de reling hingen de lijken van tientallen geraniums, maar het uitzicht was nog steeds even adembenemend. Dit stuk van het land keek net als Water’s Edge uit over het Canal – dat er zo laat in de middag spiegelglad bij lag – met recht daarachter op de andere oever de gekartelde, met sneeuw bedekte Olympic Mountain Range. Een dikke rij bomen zorgde op beide grondgebieden voor absolute privacy.

Ze gingen samen op de tweepersoons schommelbank zitten die ooit Winona’s lievelingsplekje was geweest.

‘Ik denk dat we maar het beste bij het begin kunnen beginnen,’ zei hij terwijl hij zijn biertje opentrok en achteroverleunend een slok nam. ‘Nadat we naar Montana waren verhuisd, ben ik uiteindelijk aan Washington State University veeartsenijkunde gaan studeren. Waar heb jij je opleiding gehad?’

‘Ik ben aan de University of Washington rechten gaan studeren.’

‘Ik dacht altijd dat je de benen zou nemen om de wereld rond te gaan reizen. Ik was verbaasd toen ik hoorde dat je hier teruggekomen was.’

‘Ze hadden me thuis nodig. En jij? Ben jij ooit nog in Australië beland?’

‘Nee. Ik moest te veel studievoorschotten terugbetalen.’

‘Ik weet precies wat je bedoelt.’ Ze lachte, maar kreeg meteen daarna het gevoel dat het veel te stil werd. ‘Ben je ooit getrouwd?’ vroeg ze zacht.

‘Nee. En jij?’

‘Nee.’

‘Ben je wel eens verliefd geweest?’

Ze kon er niets aan doen, ze moest hem aankijken. ‘Nee. En jij?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat ik gewoon nooit het juiste meisje ben tegengekomen.’

Winona leunde achterover en keek naar het uitzicht. ‘Je moeder zal het wel erg vinden dat je weg bent gegaan.’

‘Nee hoor. Caroline heeft vier kinderen en geen man. Daar heeft mam meestal de handen wel vol aan. En ze wist dat ik rusteloos begon te worden.’

‘Rusteloos?’

‘Soms moet je het leven echt opzoeken.’ Hij nam opnieuw een slokje. ‘Hoe gaat het met jouw zusjes?’

‘Goed. Aurora heeft een paar jaar geleden een knul leren kennen die Richard heet – een dokter – en ze hebben nu een tweeling van vier. Ricky en Janie. En Vivi Ann is helemaal niet veranderd. Spontaan. Eigenwijs. Ze duikt overal in zonder er eerst over na te denken.’

‘Vergeleken bij jou denkt niemand ooit na.’

Winona schoot in de lach. ‘Wat moet ik daar nou weer op zeggen? Ik ben gewoon altijd de verstandigste geweest van het stel.’

Ze bleven kameraadschappelijk zwijgen en dronken langzaam hun biertjes op tot Luke op rustige toon zei: ‘Volgens mij zag ik Vivi Ann gisteren bij het tankstation wegrijden.’

Er was iets aan zijn stem, een lichte hapering, waardoor Winona meteen op haar hoede was. ‘Ze was onderweg naar Texas. Ze ver-

dient geld door in het weekend aan rodeo's mee te doen. Zo leert ze tegelijkertijd een boel knappe cowboys kennen.'

'Dat verbaast me niets. Ze is mooi,' zei hij.

Die opmerking had Winona haar leven lang al van mannen gehoord, die daarna meestal meteen vroegen: *Denk je dat ze een afspraakje met mij zou willen maken?* Ze voelde hoe ze verstarde. 'Trek maar een nummertje,' mompelde ze binnensmonds.

Wat had ze zich in vredesnaam in haar hoofd gehaald? Hij was veel te aantrekkelijk voor haar, het was gevaarlijk om ook maar iets van hem te verwachten. Vooral nu hij de mooie Vivi Ann weer had gezien.

'Het is fijn om terug te zijn,' zei hij en gaf haar een vertrouwelijke schouderduw net als toen ze nog jong en de beste maatjes waren. Al die waarschuwende woorden aan haar eigen adres vielen prompt in het water.

'Ja,' zei ze, zonder hem aan te kijken. 'Het is fijn dat je weer thuis bent.'